

Medlemsintervju - Lena Lindgren

Den som någon gång hälsat på hos Lena Lindgren i Umeå har knappast kunnat ta miste på vad som är hennes största intresse. Väggarna i lägenheten pryds av oräkneliga tavlor och förstoringar på leonberger. I bokhyllan står allehanda leonbergerprydnader och litteraturen handlar givetvis om leonberger.

– Hela mitt liv kretsar kring mina hundar, säger Lena, som bor tillsammans med sina tre tikar Poni, Panta och DD.

I Umeå är Lena Lindgren och hennes leonbertikar en välbekant syn. Men så är det också svårt att inte lägga märke till dem när de tar sina dagliga promenader.

– Vi är en flock som gör saker tillsammans, säger Lena, som alltid har med sig sina hundar vad än hon gör. Både på jobbet och fritiden.

Lena berättar att hon alltid varit intresserad av hundar, men att rasen leonberger kom in hennes liv 1985 då hon och den dåvarande sambon började söka efter en passande hundras. Sambon hade tidigare haft en rottweiler, men Lena kände att hon ville ha en stor, lurvig, gosig och lite coolare vovve. Första mötet med en leonberger var en hanhund i Holmsund, utanför Umeå, och det sa ”klick” direkt.

– En sån ska jag ha, säger Lena att hon tänkte och ett år senare kom Fozzie in i deras liv.

Det visade sig vara en mycket självständig ung herre som inte alls intresserade sig för lydning och tyvärr ofta var sjuk.

-Allt blev egentligen heltokigt med honom, min dröm hade alltid varit att kunna arbeta med min hund säger Lena, som inte avskräcktes trots motgångarna.

Istället började hon söka efter hund nummer två. Fozzie hade,

trots sina egenheter, bevisat för henne att leonbergern är speciell. Efter mycket letande fick hon nys om en blivande parning mellan Remmen´s Jigg och Sörbygården´s Bravita Remröd. Två hundar hon träffat och verkligen gillade. ”Där har jag min nästa valp”, tänkte Lena och ringde direkt och bokade en valp trots att de inte var parade ännu.

Väntan blev lång, men 1990 hämtade de hem den lilla Rubus, Remröd´s Vita Rubus Fruticosus. Och det visade sig vara ett bra val.

– En hund som Rubus kommer jag nog bara att gå uppleva en gång i mitt liv, konstaterar Lena.

Rubus älskade sin nya matte och från första stund var de oskiljaktiga. Husse hade inte ens förtroende att gå ut och rasta honom.

– Rubus gjorde allt för mig, säger Lena och berättar att de gick bra med både vatten, lydning och utställningar.

Minnena med Rubus är många, men ett som sticker ut lite särskilt är när han på sin första utställning efter att ha fyllt två år ställdes ut på Stora Stockholm. Det gick så bra att han blev BIR, tog sin championtitel och fick dessutom titeln Svensk Vinnare 1992, något som Lena inte alls hade väntat sig.

– Jag bara njöt, det var en enorm känsla att just Rubus vann, säger Lena.

Hon minns också med vemod den dagen Rubus, strax före sin åttaårsdag, fick magomvridning. Operationen gick bra, men några månader senare konstaterade veterinären att det fanns vätska i buken. Rubus sövdes ner för att undersökas. Lena satt ute i väntrummet när veterinären kom ut och berättade att Rubus inte hade klarat av nedsövningen. Hjärtat hade stannat.

– Det tog lång tid innan jag hämtade mig från den händelsen,

Från vänster till höger: DD, Panta, Lena och fd fodertiken Perla.
Liggandes längst fram: Poni.

säger Lena och får något sorgset i blicken. Nästa stora förlust var tiken Olivia. Hon dog för två år sedan i en mycket ovanlig blodsjukdom, som angriper de röda blodkropparna. Förloppet var snabbt, från att den dagen ha sprungit omkring och lekt som vanligt till att nästa dag knappt ta sig upp. – Det var hemskt att bara se på, men ingenting gick att göra. Sådana här stunder får en verkligen att fundera över varför man håller på med något som gör en så känslomässigt engagerad. Det var Rubus som fick Lena att verkligen börja intressera sig för rasen. Ett intresse som sträcker sig långt över många andra hundägares. Hon har redan från början varit engagerad i Leonbergerklubben, suttit i styrelsen, varit redaktör för Leonbergerytt, arrangerat utställningar, sammanställt årsboken under flera år. Hon är sedan 1995 webbredaktör för hemsidan och nu även lokalombud. Som om inte det skulle räcka så är hon aktiv i både Västerbottens kennelklubb, brukshundklubben och Björkstadens hundklubb. Listan på utbildningar och kurser är lång, dessutom driver Lena en egen leonbergerkennel, Lelionaz. Mycket tid går också åt till att träna med hundarna. Lydnad, viltspår och vattenträning är de aktiviteter som står på schemat för tillfället.

– Jag hinner inte med så mycket annat än jobbet på dagarna och hundarna på min fritid. Men tycker man något är kul så går det mesta, säger Lena, som har som måtto ”Ett liv utan hundar är inget liv”.

Text & foto: Annelie N Lindgren

Svenska Leonbergerklubbens hemsida fyller 10 år!

Lena Lindgren är även webmaster för klubbens fantastiska hemsida. Hon har byggt upp den från grunden och arbetat med den så gott som dagligen i tio år - helt gratis! Det var delvis denna prestation som gjorde Lena till hedersmedlem i klubben, en utmärkelse som jag tror att alla håller med om att hon är värd. Jag minns hur sidan såg ut för strax över tio år sedan. Den bestod av en sida med styrelsens namn och telefonnummer på. Det fanns bara en person i hela styrelsen som hade emailadress och det var Lena Lindgren. Annat är det nu när de flesta har minst en emailadress var!

Dagens hemsida är värd dagliga besök och uppdateras flitigt. Här hittar ni tips, fotogalleri, resultat, omplaceringslista, valpförmedling, hd & ad resultat, veteraner, forum, lejonkramar, tävlingar med mera.

Svenska Leonbergerklubbens medlemmar skulle vilja tacka Lena Lindgren för tio års gediget arbete! STORT TACK!

Bilden ovan visar hur klubbens hemsida ser ut idag.

Tyvärr har vi ingen bild från 1995, men så här såg förstasidan ut år 1996!

Så här ser en LBSS sida ut på internet. (Se nedan). Vi vill poängtera att sidorna sponsras av Lena Lindgren och följaktligen inte kostar LBSS någonting.

